

bestemmelsen ikke hjælpe Noget; thi det ene var ikke til at skjelne fra det andet. Men desuden er det oplyst, at denne Farvetilsætning er Noget, som kan gøres i et Dieblit med et saa simpelt Instrument som en Ste og af en ganske almindelig Kone. Men saa forekommer det mig ogsaa at være berettiget at slutte saaledes, at denne Farvetilsætning i Virkeligheden, som det ærede Medlem for Kjøge (Hørup) meget rigtig siger, ikke giver Varen en virkelig Værdiforøgelse, men at det kun er en Forandring af Varens Udseende, et Arbejde, som kan gøres hjemme i Husholdningen ligesaa godt og let som paa Fabrikken, kun at det kan gøres meget billigere end paa Fabrikken, saaledes at det altsaa ikke koster Penge, ja, ikke en Gang Tid. Jeg har nok hørt den Betragtning, at i vore Dage, hvor Alt skal gaa saa hurtigt, har Husmoderen ikke Tid til at gjøre noget Saa-dant — i gamle Dage var det noget helt andet — men jeg tror, at, naar en Husmoder overhovedet laver Mad hjemme, vil det ikke forøge hendes økonomiske Vanskeligheder, hvis hun anvender 5 Minuter paa at farve, male sit Smør, eller maaste to. Nei, det er aldeles umuligt. Det mener jeg virkelig, man kan slaa fast som Resultat af denne Diskussion — og det er en stor Binding — og gennem Alt det, der er oplyst for os gennem Landbohøjskolen i denne Sag, at Farven er i og for sig en fuldkommen unyttig Ting ved Butterine, men at dens Tilsætning er saa let, saa ligefrem, at det aldeles ikke spiller den allerjærneste Rolle for Konsumenterne, om Farvning forbydes eller ikke, uden forjaaviddt som det vil gjøre Margarinen betydelig billigere for dem; thi Forholdet er jo dette, at denne Farveblanding fra Margarineproducenternes Side medfører en stor Forhøielse af Margarinens Pris, og det er ganske naturligt. For det Første er der aldrig Noget, der kan kontrollere Prisen, men dernæst er der det, at Margarinens netop gennem Farvetilsætningen af Detailhandlerne kan sælges til en langt høiere Pris gennem Bedrageri, og fordi den kan det, kan den ogsaa betales med høiere Pris. Det er klart, at en Vare, der kan benyttes til Skuffelser, kan vedkommende Mellemandler give meget Mere for, end for en Vare, der ikke kan benyttes hertil. En Vare, som hele Verden kan se, hvad er, kan

man ikke faae den Pris for, som for en Vare, de kunne narre med. Det er Noget, som ikke indeholde noget Angreb paa Fabrikantene eller paa enkelte Mellemandlere, men jeg tror ikke, at mine Medmennesker nu ere bedre, end de altid have været. Jeg føler mig overbevist om, at der er mangfoldige Mennesker, som aldeles ikke ane, at de spise Butterine. Og hvordan gaar det til? Det gaar saadan til — det er jagt fra alle Sider — at Mellemandlerne, Hotelværter, Pensionsforstandere, narre deres ærede Medmennesker ved at tulle Butterine i dem som Smør. Derfor maa de betale; det er naturligt, og derigjennem holder Butterinen sin høie Pris, og denne høie Pris, som Fabrikanten faar for dette sit Farvearbejde, der ikke er 2 Ore værd, betaler alle disse Smaafolk, som de værne om, hele Landet over. Jeg indser derfor aldeles ikke, hvorledes hele dette Farveforbud skulde være til Fortræd for Noget undtagen for Fabrikbestyrere eller Ciere og dem, der lukrere ved uærlig Benyttelse af Butterine, altsaa Mellemandlere, Pensionsforstandere og Hotelværter. For dem kan det have Betydning, det er klart, men for alle Andre har det ingen Betydning. Hvad nu f. Ex. angaar Husmændene, som den ærede sidste Daler syntes at betragte sig som særlig Talsmand for, saa producere de enten Mælk og ere med i et Andelsmeieri, ere Meierister, og i saa Fald er det jo klart, at de have de samme Interesser som Gaardmændene; eller ogsaa producere de ikke Mælk, men kjøbe deres Smør, saa have de samme Interesser som alle andre Arbejdere, nemlig den, ikke at blive snydt af Mellemandlerne og komme til at betale Mere for Butterine end man er nødt til. Altsaa haade Husmændene, Arbejderne og Producenterne have den mest levende Interesse i, at denne Farveparagraf vedtages. Det er en stor Fordel, at vi ere komne saa vidt, at det ikke ret vel kan bestrides. Der bliver da den anden Paragraf tilbage, Blandingsparagrafen. Jeg kan indrømme, at den for mig har noget mindre Vigtighed end Farveparagrafen, men jeg tror dog, at man ogsaa der burde faae bestemt og klart undersøgt, hvad det betyder, hvor let eller hvor vanskeligt det er at foretage Blandingerne. Det er et Spørgsmaal, som vil være afgørende for denne Paragraf; thi jeg tror,